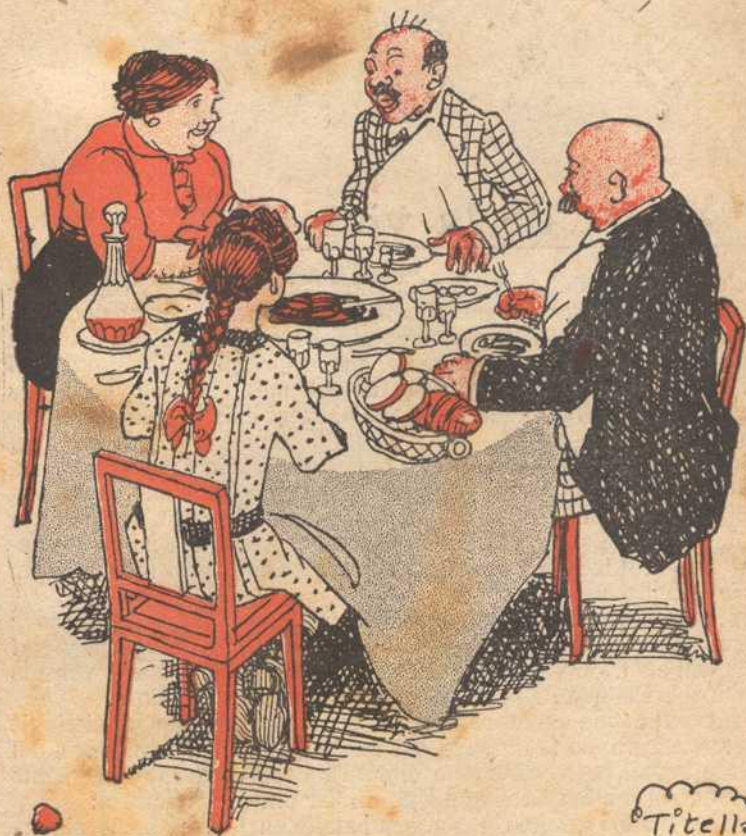

PATUFET

Titella

- Ja pot menjar ab tota confiansa aquets bolets, que són de casa.
— ¿...?
— Sí, senyor; varen sortir a dintre d'unes sabates velles que havíem llençat al jardí.

El secret de la victoria

ENCARA la terrible lluita encesa entre'ls païssos de l'Europa oriental ens proporciona una nova ocasió pera fer profitosa doctrina.

Com es sabut, entre les nacions aliades que més s'han distingit en aquesta guerra, hi figura Grecia, que empanyà en l'antiguitat el ceptre de la cultura mundial, y que caigué més endavant en la més espaventable de les decadencies, principalment baix la dominació otomana.

Encara l'any 1907, quan ja feya temps que fruhia d'independencia, els turchs la bateren novament, ressentida com estava encara del seu passat atuiment; però, a partir d'aquesta data, Grecia's regenera, y sens descuidar de refer els seus armaments, atén d'una manera especial al desenrotllament de la seva riquesa pública y al foment de la cultura nacional.

Grecia, preveyent tal vegada aquesta lluita d'ara, se preparava a la guerra, no ab la guerra, com diu la dita, sinó ab la pau, y així s'expliquen els triomfs helènichs, les decisives victories que'ls vensuts obtenen sobre'ls que no fa gaires anys foren llurs vencedors.

Tant era lo que aquet resultat se feya esperar, que un distingit escriptor, encara no fa un any, quan no's presumia l'imminencia del conflicte actual, escrivia en un diari d'aquesta ciutat les següents frases, que la realitat ha vingut a confirmar ara completament:

« Cada día los griegos ganan una batalla en la gran lucha sin armas por la hegemonía de Oriente.

» Desde Egipto hasta Bulgaria, el griego domina con su habilidad, con su inteligencia, con su riqueza. Los Bancos son griegos. Las tien-

das son griegas. Los hoteles son griegos. Los buques costeros son griegos. Y lo que es más importante, o por lo menos más trascendental, las escuelas en las cuales los niños otomanos aprenden a leer, son también griegas. »

Es a n'aquestes manifestacions, que altre escriptor ha retret aquets dies ab evident oportunitat, que'l meteix qui'n fa memoria hi afegeix el següent comentari, no menys interessant:

«Inútil la previsión de Turquía de amontonar en la frontera cañones y fusiles para contrarrestar la invasión helena. Torpe su creencia de que el admirable pueblo griego habría de contestar de otro modo que con sus sonrisas a las tremendas amenazas. La experiencia enseña mucho. Y cuando un país cuenta con estadistas como Venizelos, se prepara para la guerra seria y fundamentalmente, comprando, eso sí, artillería moderna; pero enviando por delante de las balas, libros; por delante de los soldados, maestros de escuela y comerciantes, y antes que generales, banqueros, contratistas, industriales... Cuanto representa la verdadera fuerza moral y material de un pueblo que aspira a ser temido, y que sueña — si sueña conquistar — con ser amado.»

Tenint en compte això, bé podrà dirse dels grechs y de llurs aliats lo que's va dir un dia dels prussians en guerra contra Fransa, això es, que la victoria no la devien als generals, sinó als mestres d'estudi.

ABECÈ

— ¡Molt bé! Y ¿en quines escenes llueix vostè millor els seus mèrits?

— Quasi sempre en les que's dona menjar.

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica'l vuitè folletó de l'interessant novela "Fugint de les terres roges". Ab aquet Suplement se regala'l conte complet "El cavall encantat", den Manel Marinell-lo.

Faula vella, forrada de nou

En Nasplà y en Patacò
varen robà a un cobradó
fins a l'última pesseta;
mes, després d'aquella feta,

meditaren seriament
si seria prou decent
quedarse'l sach d'arpillera.
¿Ho van fer? ¿De cap manera!
¿Per qu'ls pendria la gent?

Per l'adaptació
NYIC

Fets del comte de Nolhabilla**Accidents del treball**

EL comte no portava aquell dia ni un cèntim a la butxaca, però'l comte creya en lo que deuen creure'ls aucells, es a dir, que la minestra ve quan la gana apreta.

Anava així pels carrers de la ciutat, mirant a terra y contemplant tristament les seves sabates, que reyen més de lo que les circumstancies aconsellaven.

Efectivament, el taló d'una havia caigut, y la puntera de l'altra badava una boca de tal manera, que semblava que s'hagués encomanat els badalls del molt ilustre senyor comte de Nolhabilla.

Badant així, la sabata y el comte, va ensopegar en un pilot d'escombraries, ab tan mala sort, que va caure més llarch que no era.

Ja anava a moure un escàndol per la deixadesa en que estava la via pública, quan va adonarse de que en aquell pilot d'escombraries hi havia dues sabates un xich florides, es cert, però que no tenien cap forat. El comte les va agafar, se les mirà y calculà que faria molt ben fet de fer un cambi, deixant en el pilot d'escombraries les seves sabates foradades y posantse en els peus aquelles que no tenien més que un xich de floridura, cosa que en rès entela l'honor d'unes sabates.

Com diem, se les va ficar, y trobà que li esqueyen forsa, prescindint de que li venien cosa de mitg pam llargues, y això que'l comte tenia uns peuets que Deu-n'hi-dó.

— Me venen llargues — exclamà'l comte, mirantse'ls peus; — mes quí sab si aquet detall es providencial, perque patint d'ulls de poll com jo pateixo, si algú'm trepitja trepitjarà sabata, però no peu.—

Y aquesta reflexió, que us semblarà senzilla y insignificant, va encarrilar les idees del comte de Nolhabilla de tal manera, que en menys de cinch minuts ja tenia l'home un plan d'aquells que sorprenen per lo ben pensats.

El comte volia accidentarse. ¿Que què es això? Donchs molt senzill. Al comte se li ocorregué que, portant sabates *ab vanguardia*,

o sigui ab tota la puntera sobrant, podia molt bé ferse trepitjar per un automòvil, sense conseqüències perniciosos pera la seva persona, però, en cambi, ab favorables conseqüències pera la seva butxaca, ja que podria reclamar a l'amo de l'automòvil per l'accident de que's proposava ésser víctima.

Xano-xano se'n anà cap al passeig de Gracia. Va veure venir un automòvil, y ja anava a ferse atropellar els peus, quan s'adonà de que era un taxímetre.

— ¡No, no'n vuy de lloguer! — digué'l comte.

Y esperà que passés un *auto* ben luxós y bonich, ab l'idea de que com més luxós seria l'*auto*, més rich deuria ésser l'amo, y que com més rich fóra l'amo, més li podria exigir d'indemnisació.

Tot d'una vegé venir un automòvil d'aquells tan macos que semblen torpillers.

— ¡Aquest es el meu! — se digué'l comte.

Y fent el distret, anà per atravessar el passeig. El *chauffeur* tocà

la botzina y desvià, però'l comte havia pres bé la mida y avensà resoltament.

Un xiscle sortí de la gorja dels tranzeunts que vegeren l'accident. La roda de darrera de l'*auto* acabava de passar per damunt dels peus del comte.

Aquet se deixà caure a terra. L'*auto* parà, la gent se reuní, y un metge que hi havia allí, va agafarli la punta de les sabates y, veient que feyen moviment, diagnosticà:

— Fractura de tots els dits. —

L'amo de l'*auto* va fer pujar la víctima y la portà a casa seva.

Allí'l comte tornà en sí y exclamà:

— ¡Pobre de mi! ¡Ara'm faltará la meitat dels peus y no podré tallarme may més les ungles!

— No s'apuri. Ja li donaré una indemnisió.

— Sí; però calculi que dos peus valen molt, y més els meus, que eren tan grossos y tan caminadors.

— Li donaré cent duros.

— ¿No podrien ser cent-vinticinch?

— *Bueno*; n'hi donaré cent-vinticinch, però no ha de dir res al jutjat.

— Oh, pera no dir res al jutjat, al menys me'n ha de donar cent-cinquanta. —

L'amo de l'automòvil anava a buscar ja'ls diners, quan al *chauffeur* se li ocorregué voler veure'l mal que li havia fet, maliciant potser del comte, al veure que no portava gran pressa en ferse fer la cura.

— ¿Veyam, treguis les sabates?

— ¡Ay no!—cuità a dir el comte, ab la veu molt llastimosa.—No'm fassi descalsar, que ompliria tot això d'ossets.—

El *chauffeur* insistí y, davant de la resistència que li oposava la víctima, ell meteix s'ajupí y a viva força li va treure les sabates, podent veure que no li havia fet cap mal.

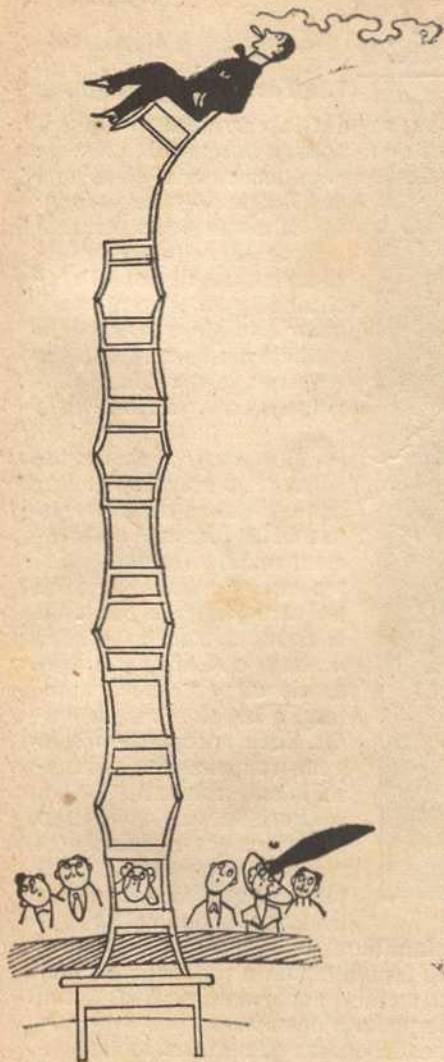
Aleshores el *chauffeur*, més enfadat que un dimoni, va comensar a donarli puntades de peu y cops de puny, fentli baixar les escales de cap. El comte arribà a baix fet una coca, però no ensucrada, y, veient que estava més copejat que una poma de carretó ambulat, va córrer a la casa de socors y's va fer auxiliar, donantne part al jutjat.

El jutge va condemnar al *chauffeur* a pagar una forta indemnisió al comte, però, deduits els gastos de jutjat y paper sellat, el comte no cobrà més que dues pessetes seixanta-cinch cèntims.

Al rèbreles, ab aquella filosofia conformista, que es l'especialitat del comte de Nolhabilla, exclamà:

— Deu-n'hi-dó; ja'n tinch pera anar a dinar. —

Y aquell dia'l comte no passà gana.

A CASA MAY US RECONEXERÁN EL MÉRIT

Després de fer aquets exercicis tan difícils en el circh...

—L'estudi'm cansa, ¡y avenso tan poch!— deya un dia, tot amohinat, el nen Isidre, de Sevilla, quan, encara petit, anava al collegi junt ab el seu germà Alexandre.

No tenia voluntat pera estudiar, y tement la severitat del seu mestre, un dia fugí del collegi.

Després d'algún temps d'anar esmaperdut y defallit, s'asagué a la vora d'un pou que trobà.

—Es ben pesat l'estudi— se deya a sí meteix, tot mirantse la corda del pou, la qual, ab el temps, havia gastat y foradat la pedra; —però, si una corda tan prima ha pogut foradar una pedra tan dura, ¿per què no podré jo també arribar a vèncer les dificultats de l'estudi?

Y, efectivament, tornà al collegi, y s'aprofità de tal manera, que va arribar a ésser l'ilustre Sant Isidre de Sevilla, un gran philosoph y un dels més grans sabis del seu temps. Y l'anomenaren el Salomó d'Espanya.

Traduit del francès per A. CLOSAS

...la seva senyora li diu que no's gronxi ab la cadira, si no vol caure.

Catalunya artística

La Torre dels Escipions

A uns cinch quarts de Tarragona, seguint la carretera que porta a Barcelona, s'aixeca, solitari en mitg d'un bosquet de pins, un monument funerari romà, conegut desde temps immemorial ab el nom de *Torre dels Escipions*.

El monument porta'l nom de *Torre* perque, efectivament ne té tota l'apariencia, y es anomenada *dels Escipions* perque la tradició diu que allí van ser enterrats els valents capdills romans anomenats així.

Que's tracta d'un enterrament no hi ha cap dubte; aquesta forma de torre era una de les formes d'enterrament romà, y les dues figures en alt relleu d'una de les cares, ab son posat de tristesa, també ho diuen, acabantho d'afirmar sa situació al peu de la carretera, a les afores de la ciutat, lloch apropiat entre la gent romana pera aixecarhi's enterraments.

Però lo que no es tan segur, es que aqueix enterrament fos pera'ls Escipions, ja que, ademés de saberse que'ls dos valents ge-

nerals varen morir guerrejant, bastant lluny de Tarragona, enloch se parla del seu enterrament, y l'únich text que podria fer sortir de dubtes es la llegenda que hi ha en el meteix monument, però està tan feta malbé, que ha sigut impossible poderla desxifrar.

De torres-sepulcres per aquest estil, encara que no tan monumentals, n'hi han d'altres a Catalunya. Un exemple n'es la que's troba als afores de Lloret de Mar, y altre, els restes trobats a Empuries.

R. MUNTANER

Ignocencia y caritat*A Mercè y Paulina Vita*

En un carrer retirat, y en l'últim pis d'una pobra casa de la Barcelona vella, hi vivia una família de treballadors, la qual acabava de veures atacada per una d'aquestes desgracies que fan esgarriar.

La mare, jova encara, se trobava malalta en llit desde feya molt temps, y el pare, únich apoy de la família, va donar una terrible caiguda, que l'impedí sortir de casa. En aquesta situació, ¿què fer? ¿còm alimentarse?

Entre'ls cinch fills d'aquella desgraciada família, hi havia una nena ben hermosa y molt despresa, la qual anava a una escola gratuita.

El dia a que'ns referim, va tenir de quedar-se a casa seva pera cuidar, en lo possible, als seus pares malalts. La desgracia ocorreguda al seu pare li causava gran pena, y com la fam ja's feya sentir ben clar, aixís es que instintivament va imaginar el medi de sortir d'aquell fanch en que's trobaven.

—Quan estem tristos devem dirigirnos a Deu, ens diu ab frequencia la senyora mestra. Donchs bé, a Deu vaig a escriure una carta, com les que la mamà'm feya escriure a la meva avia; encara'ns queda un full de paper.—

NOU SISTEMA D'IDENTIFICACIÓ

A Amèrica identifiquen als nens y nenes sórts y muts escrivintlos, en forma impossible de borrar, el nom al clatell.

Dit y fet. Mentres son pare y sa mare dormien el pesat somni de la febre, escrigué una carta plena de gargots, en la que demanava a Deu la salut pera'ls seus pares y una mica de pa pera ella y pera'ls seus germanets.

Desseguida sortí de casa seva, anà corrent a l'iglesia més aprop, y probà de tirar a l'urna dels pobres el seu lacònich escrit, procu-

rant que ningú veyés la seva acció.

Una virtuosa senyora que anava a sortir de l'iglesia, observà que aquella nena buscava l'urna, y en el moment en que allargava la mà, va dirli:

—¿Què fas, nena?—

Ella, plena d'espant, esclatà a plorar, y com la senyora continuava preguntantli, la nena li explicà innocentment el cas.

Admirada la bona senyora, va consolar a la nena, y, agafantli la carta, li digué:

—Jo m'encarrego de que arribi allí ahont tu vols.—

Després tornà a preguntarli:

—¿Has escrit aquí l'adresa de casa teva?

—No, senyora; m'han dit que Deu ho sab tot.

—Es veritat, filla meva; però tal vegada'l qui s'encarregui de contestar no la sàpiga.—

La nena, allavors, va dirli ahont vivien els seus pares, y tota jovosa s'entornà a casa seva.

Al dia següent, al llevarse, trobà davant de la seva porta un gran cistell ple de robes d'home, de dona y de nena, llenols, menjars y diners, tot perfectament arranjat. Damunt del cistell hi havia enganxat un paper, hont s'hi llegia en lletres daurades: «Contestació a la carta de la nena.»

Poques hores després s'hi presentà un metge, encarregat de visitar als malalts. Així, donchs, si la carta d'aquella nena havia pujat verament al cel, per lo menys fou rebuda per un dels seus àngels.

¡Llàstima que'l nombre d'aquets no sigui tan gran com se necessita!

J. BOSCH Y BARRERA

En la tomba d'un nen

Nasqué, plorà un instant, y del
[bressol
volà al cel l'infantó.

¿Per què vingué a la terra?

[Perque al cel
no s'hi entra sens dolô.

Traduit per
ROSA SAGAU

Acudit

—Haveu de tenir paciència—
digueren a un pobre obrer.
Y ell contestà:—¿Còm pot ser,
si no tinch ni *pa* ni *ciencia*?—

Enviat per
JOSEPH BALDRICH

El premi a la generositat

Un pare carregat de béns y d'anys determinà distribuir entre'ls seus tres fills ses riqueses, fruit del seu treball.

— Jo'm reservo encara — digué'l vellet — un diamant, que donaré al que d'entre vosaltres se distingeixi per una acció noble y generosa. —

Pera obtenir aquet premi, els fills se dispersaren; però, al cap de tres mesos, varen tornar a la casa paterna.

El més gran se dirigí a son pare y li digué lo següent:

— Durant el meu viatge, un estranger me va confiar un dipòsit, que vaig entregarli al moment d'anarmen. Digueu: ¿aquesta acció no es digna d'elogi?

— Tu has fet, fill meu, lo que tenies de fer, perque l'honradesa en l'obrar es un dever. La teva acció es bona, però no generosa. —

El mitjà digué:

— En el meu viatge, vaig passar un dia prop d'un estany, en el qual un pobre nen estava a punt d'ofegarse. Jo vaig córrer en socors seu, el vaig treure de l'aigua y li vaig salvar la vida.

— Tu has fet, fill meu — va respondre'l vell, — lo que en calitat d'homes estem obligats a fer pels nostres semblants. —

El més petit digué:

ESFERA DESMONTABLE

Per medi de dit aparell se pot apendre ab gran facilitat la situació de cada un dels païssos que componen el globo terraquí.

— Un dia vaig veure al meu enemich profundament adormit a la vora d'un precipici; sa vida estava a les meves mans; en cambi, el vaig despertar dolsament y el vaig salvar del perill.

— ¡Oh, fill meu! — exclamà'l vellet, abrassantlo tendrament, — ¡el diamant es teu! —

¡Quina grandesa d'ànima al fer bé al seu enemich!

Enviat per RAMÓN SEGARRA

La llanterna de la viuda

Una vegada hi havia una pobra viuda que vivia en un turó aprop del mar. No tenia fills y passava la vida solitaria. Era tan pobra que tenia de treballar molt pera guanyar lo necessari pera alimentarse.

Cert vespre, mentres el vent tirava furiós les onades damunt les roques, ella estava asseguda davant la taula de treball, dientse:

— Jo voldria fer quelcom de profit. ¿Podria jo fer algún bé als meus pròxims? —

Al fi, ella recordà'ls innombrables naufragis que hi havien hagut en les roques de sota casa seva, perque allí no hi havia cap far que en la nit avisés el perill als mariners.

Desde la seva finestra podia veure'l mar. ¿Quin inconvenient hi havia en posar cada vespre la llanterna encesa a la finestra pera guiar als barcos que a la nit s'acosten massa a les roques?

La viuda sentí una gran alegria quan aquesta idea passà per sa ment. Ella pensà que si cada nit treballava una hora més, guanya-

ria lo suficient pera pagar l'oli que consumiria la llanterna, tennintla encesa fins que tornés la claror del dia.

Així, ella obtingué'ls diners necessaris pera comprar l'oli; arranjà la llanterna y cada nit la posà a la finestra, y ab aquet medi va poder salvar moltes vides de pobres pescadors.

Això ho va fer més de cinch anys, sens esperar cap recompensa; però les bones obres totes tenen el seu premi, si no en la terra, en el cel.

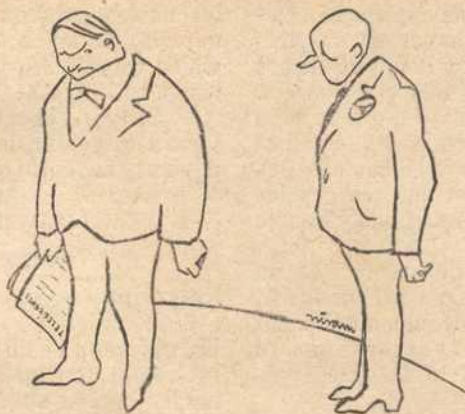
Els mariners, la vida dels quals ella havia salvat, comensaren a enviarli regals de terres llunyanes. Uns li donaven tè de la Xina; altres, fruites de l'Amèrica, sedes de l'Índia, rahims de l'Àfrica. Però la pobra viuda no necessitava aquets obsequis pera ser feliç, y quasi tot ho donava als pobres y als malalts.

Ella estava satisfeta pensant que favoreixia als seus semblants, y per això mentres visqué va tenir la llanterna encesa a la finestra.

Traduit de l'anglès per

KIKO SIGRÓ

— Quan se va enfonsar el *Titanic*, diu que lo menys varen anar cent milions de duros al fons del mar.

— ¡Caram! ¡Donchs digues que potser hauria sortit a compte l'aixugarlo!

Un bon fet de caritat

En un poble de Fransa vivia una pobra família obrera. El pare va tenir una crudel malaltia, havent gastat les economies de cinch anys de treball.

Quan va morir, tots els mobles estaven quasi venuts.

La mare, per això, no va perdre son coratge y's posà a treballar pera poder mantenir als seus dos fills, desgraciadament orfes.

Cert matí, una vehina de la viuda entrà a casa seva pera ajudar-la en alguns treballs que solia fer, y la trobà morta; els dos fillets dormien tranquils, mitg somrient, en son petit llit. La vehina, aconsellada per son bon cor, tancà piadosament els ulls de la mare,

y, emportantse'ls dos orfes, digué:

— Deu farà lo demés. —

Aquesta bona vehina era tan pobra com la viuda; el seu marit, que guanyava un petit sòu pera poderse mantenir, a l'hora acostumada de menjar anà a sa casa, trobant a la seva dona alarmada, y besantla li digué:

— ¿Què es lo que tens?

— La desgracia dels altres m'afligeix - respongué. — La nostra vehina es morta, y els seus dos fills queden solets al món. —

Aleshores fou el seu marit qui's posà trist, però prompte trobà una resolució.

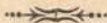
— Desde ara endavant - digué'l brau home - me'ls quedo; puig he donat pa a tu y a nostres tres

fills, espero també que seré afortunat pera guanyar el d'aquets orfes; véa a buscarlos, y desde ara seràn cinch els fills que tindrem.

— Aquíls tens — digué la seva dona, tot apartant les cortines del seu llit, hont hi havia'ls dos orfanets, donant després gracies al seu marit per sa bona y lloable pensada.

Aquet fet de caritat es un exemple, y més que tot una lliçó, pera aquets que viuen solament pera ells y que'l seu cor se mostra insensible pera la desgracia dels altres.

Traduit per
AVELINA FIGUERAS

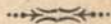
Faula

Conten d'un rey que, passant per una ciutat de Cerdanya ahont

els nobles estaven en la major miseria, s'admirà de vèurels ab trajos magnífichs, y manifestant-los sa estranyesa, li contestaren:

— Senyor, sabent l'arribada de vostra magestat, hem fet lo que devem (y devem lo que hem fet).—

Enviat per
CARMETA CANADELL

Epigrama

Un vespre, a l'Isidre Tort,
tot venint de Ripollet,
me li va sortir un pillet,
dientli: — Si't mous ets mort. —
No obstant, ell, tot pensatiu,
va exclamar, un xich admirat:
— Company, això no es veritat:
si per cas me moch, sóch viu. —

Enviat per
PERE MESTRE

Totes les solucions. — Pere Mas, Rosefa Romaguera, Mercè Masvidal, Albert Buyé, Gustau Ferrer, Carme Güell.

Tres solucions. — Colometa Gassol, Alfonsa Comella, germans Remus, Dolors Socías, M. D. Socías, Joan Guarro.

Dues solucions. — Frederich Bonet, Maria Terrés, Teresa Piera, Montserrat Ballebó, Lluís Noguera, Jesús Noguera, Jaume Estadella, Joseph Rovira, germans Lla-gostera, Joseph Blanch.

Una solució. — E. Moreno, Francisco Blasco, Carles Camarasa, Pere Martínez, Benet Candela, Miquel Jané, Pere Durant, Salvador Riu, Eduart Soldevila, germans Povill, Eduart Ribera, Martí Planas, Joseph Zopetti, Joseph Aluxa, Lluís Gabarda, Francisco Rovira, Bru Aloy, Mercè Carlota, Joseph Pau, Joseph Claramunt, Francisco Casamajó, Pere Sambola, Guillel Rodríguez, Virginia Viola, Vicens Tort, Miquel Palau, Rafael Pérez, Joanet Jofra, Joseph Riu, Salvador Marcó, Joseph Vilaseca, Joseph Sadurni, Antón Vilardebó, Antón Bargalló, Montserrat Castany, Esteve Vilardebó, Gabriel Madrid, Agustina Pérez, Francisco Roldán, Jacinto Subirachs.

Joséph Porta, Montserrat Marcet, Pere Brillas, Joaquim Auguet, Francisco Vea y altres, J. Lapeira, Joseph Moldà, Joseph Busquet, Ramón Laplana, Josephina Misas, Andreu Molleda, Francisco Riu, August Roma, Antoni Monas, Tomàs Muntada, Fermí Vives, Jaume Pons, Miquel Casas, Frederich Carbó, Jaume Puig, Joan Puig, Olguer Bonàs, Alfret Simón, germans Elías, Joseph M.ª Mauri, Marià Borrell, Joan Llimona, Maria Rius, Artur Amat, Ramón Bertràn, Marià Burgas.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

En la música primera
y mineral en segona
y si busques bé'l seu tot
veuràs que un poble dóna.

JOAN ANTICH

TARGETA

L. Portell Adroe

Formar ab aquestes lletres, degudament combinades, el nom d'un carrer de Barcelona.

EUDALT CASERAS IGLESIAS

LOGOGRAF NUMÈRIC

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 — Forma de govern.
3 4 5 6 7 8 9 1 — Verb.
8 4 5 7 8 9 1 — Càlcul.
1 2 5 6 9 1 — Verb.
3 7 8 9 1 — Idem.
8 9 1 9 — Part del cos.
8 9 3 — Idem.
3 9 — Aliment.
5 — Consonant.

JAUME DINI

ENDEVINALLA

Dues puntes al cap,
dos ulls als peus,
y per ferho treballar
els ulls s'han de tapar.

JESÚS BATISTE

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

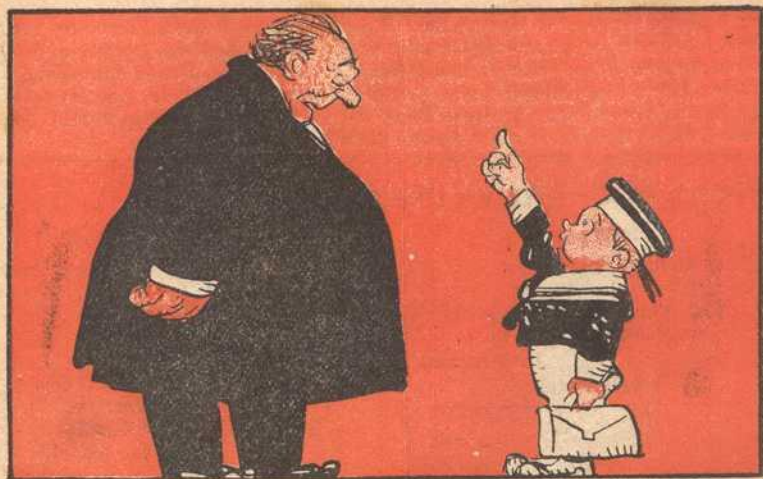
A la xarada: *Capitania*. — A l'endevinalla: *La carla*. — A la targeta: *Gala Placidia, Guimerà*. — A l'ambidextre: *Tres, Sert*.

Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

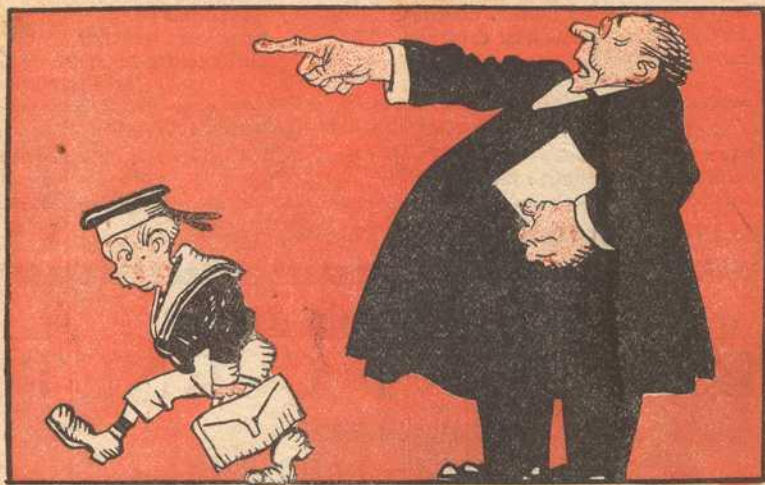
Grans tallers de gravat
BAGUÑÁ Y CORNET

Telefon 7452

Mallorca, 192 — BARCELONA

— Papà, el mestre de cant m'ha dit que aviat arribaria al sol. ¡Ja veu si aniré lluny!

— Vés, noy, vés al col·legi, que'm sembla que ab aquesta droperia no arribaràs pas enlloch.